

MITTLE BARNET,

EPISK SÅNG

AF

P. G. Wikman.

„Erkenne mich, lass meine Stimme dir
Zuerst das Ohr berühren, da du uns
Aus jener stummen Nacht, zurücke kehrest.“

Miborg,
hos J. Cederwall & Son.
1841.

Imprimatur.

Frans Ludv. Schauman.

Förord.

Följande sång, som under benämning af Hittes barnet tillgnas författarens ungdoms vänner, grundar sig å en händelse, hwilken tilldrog sig i Suckola by inom Rakkis Kapell, af Wiborgs Soccken, för wid påß tjugu år tillbaka. Författaren har, såwidt möjligt warit, troget följt händelsens gång, helst han warit i tillfälle att höra den berättas af de personer, som warit omedelbara wittnen till densamma. Afwen har han sedt och talt wid Hedda, som nu sjelf är moder till twenne minderårige barn. — På fråga huru hon uppehållit sig wid lif i skogen under loppet af twenne dagar och nätter, kunde hon ej gifwa annan förklaring, än att hon besöktes ofta af ett djur, som liknade en hund.*) Detta ådla djur hade legat wid henne, bortslakt hennes tårar och liksom sagt åt henne: „Gråt icke, mamma är långt borta!”

*) Troligen en hund, som åtföljt någon herde till skogen.

Hon war, då händelsen timade, närmare 3 år gammal och återfanns i en skog söndags morgon, wid soluppgången, på ett afstånd af omkring 4 werst från hemmet.

Händelsen har väckt uppmärksamhet, och ofwannämde lilla poem är ämnad till en wälmenande warning för våra unga, älskwärda makar.

Mödrar! i som på jorden hafwen en så hög bestämmelse och ågen så känslofulla hjertan för det ädla och stöna; wården edra barn, som Färsynen, såsom ett lån, gifwit eder! Denna pligt är helig. Eder möda och edra dygder skola redan här, uti lidandets och sorgernas werld, belönas med edra barns kärlek. Lidandet är eder lott, men i skolen älska, tro och hoppas och bedja. Himmelen skall höra edra böner.

Althof i April 1841.

Författaren.

Wittebarnet.

Waji war kommen. I rymden och på gungande
grenar

Fåglarne sjöngo kärlekens hymner. Solen den milda
I bygderna spridde en allt upplifwande wärma.

Blomstren och gräset stego åter ur jorden, och swalan
I frid byggde sitt bo under taket med nöje.

Wåktiga känslor i menniskans hjerta waknade under
Sångens och blommornas dagar. Herrlig, gudoms
lig, war wåren! —

Men den gamle, förståndige Erik, Heddas farfar,
Sick ut på den färdige åkern och sådde till hösten
Korn i tegar, dem han plöjt i sextio somrar.

Inwid åkern i sanden lekte med Anders och Anna
Hedda, Charles, den rastes, spåda men wälwårta dotter
I frid samt i ofskuld och lugn uti solsten.

Erik den gamle slöt sitt arbet och wände till mid-
dag

Tillbaka från den enstaka åkern i skogen med plogen.
Honom följde efter till gården springande barnen,
Utom Hedda, hwars strumpband hade fallit i skogen.
Timmar förgingo, men från skogen kom Hedda ej
åter!

Barnet saknas af fader och moder. Hedda
man söker

I byn, och på åker och wågar ånda tills afton,
Utän att finna det spåda, saknade barnet i nejden.
Natten instundar; men till hwila waggas ej Hedda

Af far, ej heller af den bittert förjande modren !

”Herre Jesus ! så beder den saknades moder,

”Jesus, du store, bewara mitt barn från olycka,

”Skydda, bewara Hedda i natt, det wårnlösa barnet,

”Helige englar, bewaren den lilla från faror i
skogen !”

Så bad, gjutande tårar, den saknades moder, Maria,
Intill morgonens gryning, då hon sjönk i en slum-
mer.

Men Carl, Heddas fader, samlar om morgonen
grannar

Och husfolk att söka sin saknade Hedda i nejsden.

Carle han följes till skogen af fränder, wänner och
grannar.

En hwar önskar att finna den lilla. Hedda man
ropar

Wid namn. Hedda fallar och ropar pappa så ömt:

Hedda ! Hedda ! — swara, o swara din förjande
fader !

Hedda man söker och ropar dagen igenom förgäfwes.
Hedda svarar ej fader ej moder, ej wänner och
fränder! —

Och den lilla ansågs förlorad, uppåten af wilddjur,
Då man ej fann den på Kuffolas ågor och grannars.

Tröstlös söker Maria en wedergwickande hwila

Efter sin wandring, i skogen. Hedda ser hon i
drömmen

Än bortföras af ulfwen, än kringirrande ensam

I den mörka, dystra skogen i tusende faror.

Sist tror hon sig höra Heddas manande nödrop,

Och waknar då genast, oroad och wäckt utaf drömmen.

Ej mer söfwa sömånne Maria, den förjande
modren,

Utän hon wakar och beder ånda tills morgonens an-
komst.

Och då morgon war inne, berättar Maria åt Carle

Hur hon såg Hedda i drömmen, och her Carle med
ömhjet

Än ett försök till Heddas, den lillas, räddning att
göra.

Henne svarar den misnöjde, trogne mannen i vrede:

„O Maria! Maria! Huru kunde du moder så
glömma.

Din pligt, och ej bättre värda endaste barnet!

Mödrar! i glömmen de små, men lifsom gälde det
lifvet

Hängen i wid hushålls bestyren. Du är förloradt

Barnet genom din skull. Straffar ej Gud dig?”

Honom genmålte i vemod Maria, den saknades
moder:

„Efter min Hedda förjer jag bittert. Om och man
finne

Hennes lekamen, wore mitt hjerta lättare mycket.

Bed fördensfull, o Carl! det här församlade folket

Wandra skogarne genom ånnu; Lofwa belöning

åt den, hwilken hemtar min Hedda tillbaka i lif

Eller liflös. Jag kunde ej tillräckligt gråta i aftses
När jag satt wid enen, der Hedda lekte i oskuld
Till sist. Herre min Gud wet och känner min ångest"
Talte Maria och tårar de runno ur ögonen ymnigt.
Men Carl, hennes man söker med ord, böner och
löften
Karlur och qvinnor göra det sista försöket med jagten.
Man spår, rådgör, fördelas och wandrar åstad ren
tidigt,
Sen Carl hos sig efter wana förplågat dem alla.

Himlen förnam modren Marias brinnande böner:
Hedda hemtas från skogen i lifwet af Iwan från
Koskis,
Medan man Hedda, den lilla, i skogarnes gömmor
Nära och långt ifrån hemmet fåfångt än letar.
Iwan lemuar åt modren Maria det dyrbara fyndet
Till en ousågelig glädje, och sjes oändelig lycklig.
Iwan berättar, att han, efter en wandring i skogen,

Nåra Kirjola hör en barnröst, ropande Mamma!

Han lyf — åter hör han Mamma! — Mamma!
upprepas.

Han går, och snart finner han barnet, nyfhwäckt ur
fönnen,

Sittande på en tufwa med skalade qwistar af wide.

Sägande wänliga ord, tager han Hedda på armen,

Skyndar sedan med barnet till des fader och moder.

Och Carl, kommen från skogen, bjuder åt Iwan be-
löning,

Hederlig gäfwä för det låra, dyrbara fyndet. —

Nedan belönad af himlen med stor och innerlig glädje,

Tager ej Iwan belöning, och beder des gifware,
fadren,

Komma ihåg de arme, saknande föda och hemvist.

Hedda, helsad, beundrad af alla, waggas till hwila,

Till en uppfriskande hwila af mormor Johanna.

Så för Hedda Johanna, den gamla, sjunger med
ömhet:

„Sof min gulle, mormor sjunger,
Slumra, slumra stackars lilla,
Ingen fluga skall dig störa,
Intet wilddjur dig uppåta;
Mormor, mamma är dig nära.

Sof mitt öga, Hanna sjunger,
Slumra, slumra stackars lilla,
Intet buller skall dig störa,
Ingen orm får dig förderfwa;
Sof i lugn i fadershuset

Sof min swala, Hanna sjunger,
Slumra, slumra stackars lilla.
Fåfångt „Mamma!“ uti skogen
Barnet mera skall ej ropa;
Sof i frid i fadershuset.

Sof min engel, Hanna sjunger,
Slumra, slumra stackars lilla.
Mamma lagar badstu'n färdig,

Hanna skal dig sedan bada,
Tvätta ömt i warma stugan.”

Och den lilla hon slumrar, söfswad af sången och waggan!
Barnet sof i frid, och wakenade sedan wid helsa
Till stor glädje för mormor och des moder och fader.
Hon war den skönaste ros på Kuckolas ågor;
Den rosen wisnade ej wid nordiska windar,
Icke wid winters snö, ej i höstliga mörkret,
Utän hon wärte i frid, och hon tilltog med åren
I behag och skönhet. Med omsorg wärdades Hedda
Tills hon med brudkrona slutligen pryddes i hemmet. —

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

Annalan.

Den Fliska Litteraturens Wänner och Gyn-
nare får undertecknad härmedelst vördsamt un-
derrätta, det han är sinnad att utgifwa från tryc-
ket följande arbeten och skrifter, i fall tryck-
nings kostnaden genom subskription kommer att
betäckas, eller i händelse författaren annorlunda
erhåller förläggare till desamma, nemligen:

- 1:0 Fredrickshamns stads historia, ifrån sta-
dens grundläggning intill närvarande tid, med
plancher, bilagor och förteckning på resp.
Subskribenter. Arbetet utgifwes häftevis;
1:0 häftet, innehållande jemte stadens forutid-
en beskrifning af fälttåget åren 1741 och
42, torde, om oundvikliga och oförutsedda
hinder icke möta, snart lemna trycket. Sub-
skription härå emottaga Herrar Wasenius &
C:o i Helsingfors, författaren i Flamm samt

Herr Bohandlaren A. F. Cederwaller i Wi-
borg. Hittills hafva endast omkring 140
Subskribenter antecknat sig. Önskeligt vore
att företaget, som är förenadt med större
kostnad, blefve vidare befrämjadt!

- 2:o Beskrifning öfver Kymmene härad.
- 3:o Wasa Höfdingedöme i historiskt och statis-
tiskt hänseende.
- 4:o Bidrag till utredande af Finlands äldsta hi-
storia.
- 5:o Innototat, innehållande natur skillningar, be-
rättelser om märkvärdigare händelser i lan-
det, öfversättningar, smärre skaldestycken,
folksånger, m. m.
- 6:o Murheen-Saari, poem i 5 sånger.
- 7:o Minnen från Hafsviden, poem i 3:ne afdel-
ningar.
- 8:o Anvisning till begagnande af det kalla vatt-
net efter Gross, med föregående öfversigt
af vatten kurens historia, m. m.
- 9:o I yhykäinen Suomen, Ruotsin ja Wenäjän
kielinen Sana Kirja med föregående alpha-
bet, öfversigt af ryska språkläran, m. m. för
Elementar skolor, handlade, resande, tran-
slatorer.

10:0 Хронологическій обзоръ исторіи го-
рода Фридрихсгама.

11:0 Обзоръ Сѣверной Миеологии и Исто-
рін великаго Княжества Финляндіи,
samt

12:0 Svenskt och Ryskt Hand-Lexicon.
Althof i Juliü 1841.

P. G. Wikman.

10:0 Хронологический обзор переплетен

Род Фридрихсбург

11:0 Обзор Саверной Швеции и Исландии

Род Веллингсбург

12:0

13:0 Швеция и Исландия

14:0

15:0

Priset: 10 kop. Silver.

~~311.41.190.~~

H. Gustaf Skonliden
Wikman

MB 10702

